

12-10-2014 Antonius van Padua

+ Welkom op deze gewone zondag in het jaar 2014. Maar wat is een gewone zondag? Inderdaad, het is vandaag niet Kerstmis en niet Pasen en er is geen zevenheuvelen loop. Toch zit ook deze zondag vol bijzonderheden. Het is een dag uit ons leven waarin zoveel gebeurt. Misschien herdenkt u op deze dag een speciale gebeurtenis. Misschien krijgt u bezoek. In elk geval bent u vanmorgen naar hier gekomen om te zingen, om te bidden, om mensen te ontmoeten, om deel te nemen aan de maaltijd. Want daartoe zijn we uitgenodigd; wij horen dat in de evangeliëlezing: de maaltijd staat klaar. In feite doen wij hier het meest gewone en het meest basale wat we kennen: eten en drinken. Dat geeft ons de kans om op een gewone zondag het bijzondere in het alledaagse te ontdekken.

Kyrie - *Gloria*

God, begin en einde van alle leven, laat ons ingaan op uw uitnodiging om volop te leven en dat volle leven te vieren in de maaltijd die U voor ons hebt aangericht.

Jesaja 25:6-10a   *Matteus 21:1-10*

Overweging

‘Wij zeggen weer voort wat wij zagen, verhaal waar geen einde aan komt.’ Zo zongen we tussen twee verhalen over een maaltijd. Verhalen waar geen einde aan komt, verhalen over het Rijk Gods. Steeds, en ook vandaag, gaat het evangelie tenslotte over de komst van het Rijk Gods, of het Rijk der hemelen. Daarover vertellen profeten, en in het bijzonder Jezus, in gelijkenissen. Hij gebruikt geen formules of definities om het uit te leggen, maar hij vertelt gelijkenissen om te laten aanvoelen wat dat hemelse Rijk is. Soms begrijp je uit zo’n parabel dat het iets heel kleins is dat uitgroeit tot iets groots, of dat delen beter is dan alles voor jezelf houden, of dat je meer gebaat bent bij vergeving dan bij het blijven koesteren van wrok. In sommige dingen die onder mensen gebeuren, vind je aanwijzingen voor wat het Rijk Gods is: waar zij elkaar vergeven, vreugde brengen, rechtvaardigheid beoefenen, in vrede leven.

Vandaag is er de gelijkenis van de koning die een bruiloftsfeest geeft voor zijn zoon. Er zijn, zoals dat hoort bij een prinsemaal, een heleboel officieel genodigden. Maar ze komen niet. Ze hebben belangrijker dingen aan hun hoofd, zoals hun akker of hun zaken. De koning wordt dan kwaad en stuurt zijn dienaren naar alle kruispunten om wie daar dan ook voorbij komt uit te nodigen voor het feest. U hoorde het waarschijnlijk als een echo van het visioen van Jesaja in de eerste lezing: ‘in die dagen zal de Heer op de berg Sion voor alle volken een maaltijd aanrichten – hij zal van alle aangezichten de tranen wissen’. Zo mag je je het rijk Gods

voorstellen, als een visioen van vrede – van alle hoeken van de straat zijn mensen bij elkaar geroepen om te genieten van een rijke tafel en van elkaar.

Het visioen van Jesaja en de parabel van Jezus spelen zich af rond een maaltijd. Dat is niet toevallig, want de maaltijd, en zeker het feestmaal, is vol betekenis. Het verbindt het noodzakelijke met het overvloedige, zo u wilt, het lagere met het hogere, eten met liefhebben, werken voor de kost met feesten, het particuliere met het gemeenschappelijke. Sinds mensenheugenis, tot op de dag van vandaag, tot op dit uur in deze kerk komen mensen samen voor een maaltijd rond brood en wijn. Wij doen dat in navolging van de laatste maaltijd van Jezus met zijn leerlingen. Hij nam toen brood en reikte de beker wijn aan en zei: ‘Neem en eet, dit is mijn lichaam; neem en drink, dit is mijn bloed’. Sterker en meer geladen kan eten en delen niet zijn. Hier deelt iemand zichzelf uit, zijn lichaam, datgene wat hem het meest nabij is. Proef wie ik ben en blijf dat doen.

Hoe kunnen we dat goed doen: op een zondag door het jaar deze maaltijd vieren als een teken van het Koninkrijk van God? In de taal van de traditie zijn wij op dit moment bij elkaar ‘rond het Lichaam van Christus als Lichaam van Christus’. Het is opmerkelijk dat het woord Lichaam van Christus naar een dubbele realiteit wijst. Enerzijds is dat het brood en de wijn die wij hier aanbieden en gezegend als lichaam van Christus terugontvangen. Anderzijds krijgen wij als kerk, als volgelingen van het evangelie, de eretitel ‘Lichaam van Christus’. Eén woord voor twee werkelijkheden die blijkbaar met elkaar te maken hebben. Enerzijds de gave die wij in de eucharistie ontvangen en met elkaar delen, anderzijds de gemeenschap die door deze gaven gesticht wordt. Wij worden tezamen wat wij als persoon ontvangen: Lichaam van Christus.

Het is goed ervoor te waken niet slordig om te gaan met dat geladen woord ‘Lichaam van Christus’. Die slordigheid kan twee gedaantes aannemen. Wij kunnen het vergeestelijken en wij kunnen het verwereldlijken. Wij doen aan vergeestelijking als wij de communie, deze maaltijd, dit lichaam en bloed puur hemels maken. Wij doen aan verwereldlijking als wij de communie, deze maaltijd, dit lichaam en bloed puur aards begrijpen. De maaltijd die wij nu vieren is een parabel van het Rijk Gods, een gelijkenis die leert hoe hemel en aarde verbonden zijn. Hoe het lichaam de plek van leven is tussen geboorte en verrijzenis. Hoe het verbond van God en mens er uit ziet. Door het brood en de wijn die wij delen, zijn wij als persoon en als gemeenschap steeds opnieuw in de gelegenheid om in het gewone het bijzondere te ontdekken.